

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΒΙΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟΥ: ΑΛΗΘΕΙΑ Ή ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ; (του Έρικ Σμυρναίου)

Και ξαφνικά... το σύμπαν άλλαξε! Δεν έχει τη μορφή γνωρίζαμε, και δεν συμπεριφέρεται πλέον με τους τρόπους που μας είχε συνηθίσει. Έπαψε να μοιάζει με καλοκουρδισμένο ρολόι και, τώρα πια, δεν υπακούει σε άκαμπτους νόμους που καθορίζουν την πορεία του με απόλυτη ακρίβεια κι επιτρέπουν σε όλους όσους τους

κατανοούν να προβλέψουν με απόλυτη επιτυχία το κάθε στάδιο της εξέλιξής του. Ακόμα και ο πανδαμάτωρ χρόνος έχασε τη σχεδόν θεϊκή υπόσταση που απολάμβανε μέχρι πολύ πρόσφατα: Δεν είναι πια γραμμικός και δεν κινείται ατέρμονα και σταθερά, ανεπηρέαστος από την ύλη. Εν ολίγοις έχει χάσει την απαραβίαστη ακεραιότητά του. Τα πάντα έχουν γίνει ασταθή και απρόβλεπτα, σχεδόν διαβλητά.

Όπως μας εξηγεί ο συγγραφέας-ανθρωπολόγος Λάουαλ Γουάτσον στο βιβλίο του «Μετά την Υπερφύση», στις μέρες μας γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η καθημερινή αντίληψη της πραγματικότητας που σχηματίζει το μυαλό μας με βάση τα ερεθίσματα που δέχονται οι αισθήσεις μας είναι πέρα για πέρα λανθασμένη. Ο συμπαγής κόσμος της ύλης έχει διαλυθεί και στη θέση του υπάρχουν μόνο ροές, πεδία και πρότυπα ενέργειας και πρόσκαιρες εκδηλώσεις του τίποτα. Έχουμε κατανοήσει πολύ καλά ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ούτε φως ούτε χρώμα, αλλά μόνο

ηλεκτρομαγνητικά κύματα, ό,τι κι αν είναι αυτά τα τελευταία... Δεν υπάρχει ήχος ούτε μουσική αλλά μόνο περιοδικές διακυμάνσεις των πιέσεων. Δεν υπάρχει ούτε κρύο ούτε ζέστη, αλλά μόνο μόρια με μεγάλη ή μικρή κινητική ενέργεια. Και βέβαια, δεν υπάρχει ούτε πόνος. Ο εγκέφαλός μας είναι αυτός που κατασκευάζει την πραγματικότητα, που ακούει, που βλέπει, που αισθάνεται. Εμείς απλά φροντίζουμε ώστε οι εμπειρίες μας να ταιριάζουν με τις παγιωμένες αντιλήψεις μας για τον κόσμο. Αυτό σημαίνει ότι αποφασίζουμε από κοινού για το πώς θα είναι ο κόσμος και τον αποδεχόμαστε έτσι όπως τον θέλουμε.

Όλες αυτές οι συνταρακτικές διαπιστώσεις αποτελούν απόρροιες της κβαντομηχανικής η οποία, μαζί με την θεωρία της σχετικότητας, ακύρωσαν τις παλιές μας αντιλήψεις περί χώρου και χρόνου. Και βέβαια, όλες αυτές οι παράξενες διανοητικές συλλήψεις που διατυπώθηκαν παραπάνω δεν περιορίζονται καθόλου μα καθόλου στο θεωρητικό πεδίο ούτε αποτελούν αμπελοφιλοσοφίες γραφικών επιστημόνων που περνάνε τη ζωή τους μέσα σε αποστειρωμένα εργαστήρια και πανεπιστημιακά αμφιθέατρα φορώντας λευκές ρόμπες και άκομψα γυαλιά μυωπίας. Ισχύει ακριβώς το αντίθετο: Εφευρέσεις που έχουν αλλάξει τη ζωή μας, όπως είναι η διάσπαση του ατόμου, οι ακτίνες λήηζερ, οι ημιαγωγοί, τα υπεραγώγιμα υλικά, τα τρανζίστορ, αλλά και οι κβαντικοί υπολογιστές που όπου να 'ναι θα γίνουν πραγματικότητα, αποτελούν κάποιες από τις πιο θεαματικές εφαρμογές τους. Η μεταβολή που η σύγχρονη υποατομική φυσική έχει φέρει στον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε το σύμπαν απεικονίζεται πολύ γλαφυρά από τον Σερ Τζειμς Τζινς:

“Το μεγαλύτερο επίτευγμα της φυσικής του 20ού αιώνα δεν είναι η θεωρία της σχετικότητας που ενώνει το χώρο με το χρόνο· ούτε η θεωρία των κβάντα που ερμηνεύει τη φαινομενική άρνηση των νόμων της αιτιότητας· ούτε η διάσπαση του ατόμου που αποκάλυψε ότι τα πράγματα δεν είναι όπως εμφανίζονται ότι είναι, αλλά η γενική παραδοχή του γεγονότος ότι δεν έχουμε ακόμη αποκαταστήσει την επαφή μας με την απώτερη πραγματικότητα.”

Οι βασικές αρχές της θεωρίας των κβάντα, αναπτύχθηκαν από το

Γερμανό φυσικό **Βέρνερ Χάιζενπεργκ** στα 1927. Ο Χάιζενπεργκ, διατυπώνοντας την Αρχή της Απροσδιοριστίας, αναφέρθηκε στην περίπτωση κατά την οποία θα θέλαμε να εξετάσουμε ένα ηλεκτρόνιο, ένα υποατομικό σωματίδιο, του οποίου η θέση και η ροπή μεταβάλλονται διαρκώς. Για να δούμε όμως ένα πράγμα, θα πρέπει αυτό να εκπέμπει φωτόνια από μέσα του. Ένα απλό φωτόνιο μπορεί να χτυπήσει ένα ηλεκτρόνιο και να το βγάλει από την τροχιά του ή ακόμα χειρότερα, να το αποσπάσει από το άτομό του. Κατά συνέπεια, είναι αδύνατον να μετρήσουμε τη θέση και τη ροπή ενός ηλεκτρονίου. Όχι επειδή μας λείπουν τα τεχνικά μέσα και η υπομονή, αλλά γιατί κάτι τέτοιο απλά δεν μπορεί να γίνει. Επομένως, μια είναι η βασική αρχή που προκύπτει από αυτό το γεγονός: Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε το παρόν σε όλες του τις λεπτομέρειες. **Αυτή είναι και η ουσία της απροσδιοριστίας που αποτέλεσε και μια ζωντανή πρόκληση προς όλες τις αντιλήψεις της σύγχρονης φυσικής που έβλεπε τα πράγματα με αιτιατές σχέσεις να οδηγούν διαδοχικά το ένα στο άλλο.** Η Αρχή της Απροσδιοριστίας κατάργησε την καθημερινή εσφαλμένη αντίληψη της ακολουθίας των γεγονότων και μεταμόρφωσε την άποψή μας για τον κόσμο από φυσική συμπαγή πραγματικότητα σε στατιστική πιθανότητα.

Ο Αυστριακός φυσικός **Έρβιν Σρέντινγκερ**, για να διατυπώσει την ανακάλυψή του της κυματικής εξίσωσης, χρησιμοποίησε ως παράδειγμα ένα κουτί που περιέχει μια ραδιενεργή πηγή, ένα μετρητή γκάιγκερ, ένα μπουκάλι υδροκυάνιο και μια ζωντανή γάτα. Όλα μέσα στο κουτί είναι ρυθμισμένα έτσι ώστε μέσα σε μια ώρα να υπάρχουν μισές-μισές πιθανότητες να ανιχνεύσει ο μετρητής κάποιο άτομο από τη ραδιενεργή πηγή ώστε μ' ένα μηχανισμό να ανοίξει το μπουκάλι και το δηλητήριο να σκοτώσει τη γάτα. Αν μέσα σε αυτό το διάστημα δεν υπάρξει ραδιενεργός έκλυση, τότε δεν θα συμβεί τίποτα και η γάτα θα επιζήσει. Δεν υπάρχει τρόπος να προβλέψουμε το αποτέλεσμα ούτε μπορούμε να ξέρουμε ποια θα είναι η τύχη της γάτας πριν περάσει η ώρα και ανοίξουμε το κουτί. Αλλά, συνεχίζει ο Σρέντινγκερ, τι μπορούμε να πούμε για τη γάτα αν δεν ανοίξουμε καθόλου το κουτί; Σύμφωνα με την θεωρία των κβάντα, υπάρχουν ίσες πιθανότητες

για τη γάτα να έχει πεθάνει ή να ζει αλλά καμία από τις δυο δεν είναι αληθινή πριν ανοίξουμε το κουτί. Η γάτα είναι εξίσου ζωντανή και πεθαμένη ταυτόχρονα με ίσες πιθανότητες, μέχρι να επιβάλουμε στην εξίσωση τη συνείδησή μας και την υποχρεώσουμε να δώσει κάποιο αποτέλεσμα, όπως ακριβώς το φωτόνιο που χτυπάει το ηλεκτρόνιο και το υποχρεώνει να πάρει τη μια κατεύθυνση ή την άλλη. **Με άλλα λόγια, η πραγματικότητα δεν υπάρχει μέχρι τη στιγμή που θα την παρατηρήσουμε.**

Η σύγχρονη φυσική μας λέει ξεκάθαρα ότι είναι αδύνατη η μη συμμετοχή. Δεν υπάρχει αντικειμενικό πείραμα, γιατί δεν πρόκειται να δώσει αποτελέσματα εκτός από την περίπτωση που ο πειραματιστής θα είναι εκεί, που θα παρατηρεί τι συμβαίνει, και που θα συμμετέχει σε αυτό που θα συμβαίνει. Η θεωρία αυτή αποτελεί μια ακριβέστατη περιγραφή του τρόπου λειτουργίας μας. Το μυαλό μας δεν συλλαμβάνει ό,τι συμβαίνει στον κόσμο αλλά ό,τι πιστεύουμε πως υπάρχει. Εμείς αποφασίζουμε για τη μοίρα της γάτας. Επομένως, ο νους και η ύλη συνυπάρχουν, ενώ η κατάσταση των συστημάτων εξαρτάται από αυτούς που τα παρατηρούν, και κάπως έτσι καταλήγει να μην υπάρχει πλέον νόημα στο διαχωρισμό ανάμεσα στο φυσικό και στο νοητικό κόσμο.

Μια άλλη ανακάλυψη της κβαντικής θεωρίας είναι εκείνη του κβαντικού εναγκαλισμού: μόλις δυο συστήματα αλληλεπιδράσουν, στο εξής κάθε μελλοντική κατάσταση του ενός θα αφορά υποχρεωτικά το άλλο, ανεξάρτητα από την απόσταση που τα χωρίζει. Αν στο ένα σύστημα παρατηρηθεί μια μεταβολή της κατάστασής του, τότε μια αντίστοιχη μεταβολή θα προκύψει και στο άλλο σύστημα, ανεξάρτητα από την απόσταση που το χωρίζει από το πρώτο. Η αλληλεπίδραση αυτή θα είναι ακαριαία, και ανεξάρτητα από την αρχή που λέει ότι τίποτα δεν ταξιδεύει γρηγορότερα από την ταχύτητα του φωτός. Με βάση αυτή τη διαπίστωση ήδη γίνονται πειράματα «τηλεμεταφοράς δεδομένων» σε επιστημονικά εργαστήρια ανά τον κόσμο με αρκετά επιτυχημένα αποτελέσματα, ενώ δεν αποκλείεται να έρθει η μέρα που η τεχνολογία του «διακτινισμού», που τόσο πολύ εντυπωσίασε τους θαυμαστές της τηλεοπτικής σειράς «Σταρ Τρεκ» την δεκαετία του

'60, να γίνει μέρος της καθημερινότητάς μας.

Σαν να μην ήταν όλα αυτά από μόνα τους αρκετά, μια ακόμα πιο ριζοσπαστική και συναρπαστική θεωρία ήρθε για να ταραξει ακόμα περισσότερο τα ήδη αφρισμένα και θολά νερά αντίληψής μας από τις ανακαλύψεις της σύγχρονης φυσικής. Πρόκειται για τη θεωρία του «Βιοκεντρισμού» («Biocentric Universe») που διατυπώθηκε το 2007 από τον Αμερικανό Robert Lanza, ο οποίος ειδικεύεται στον τομέα της αναγεννητικής ιατρικής μέσω βλαστοκυττάρων και της κυτταρικής βιολογίας, και θεωρείται από τους δέκα λαμπρότερους στοχαστές όσον αφορά το συγκεκριμένο ερευνητικό πεδίο. Σύμφωνα με το Βιοκεντρισμό, λοιπόν, η ζωή είναι αυτή που δημιουργεί το σύμπαν και όχι το αντίθετο. Δηλαδή, η συνείδηση προϋπήρχε της ύλης, και μάλιστα την δημιούργησε με τη θέλησή της! Ο Βιοκεντρισμός, λέξη που αποτελεί σύνθεση των αρχαιοελληνικών λέξεων «Βίος», δηλαδή ζωή και «Κέντρον», πρεσβεύει ότι η ζωή και η βιολογία είναι καίριες ως προς την ύπαρξη, την πραγματικότητα και το σύμπαν, γιατί είναι η ζωή που δημιουργεί το σύμπαν και όχι το αντίθετο, όπως νομίζαμε μέχρι τώρα. Θεωρεί ότι οι τρέχουσες θεωρίες μας για τον φυσικό κόσμο δεν λειτουργούν και δεν θα λειτουργήσουν ποτέ με επιτυχία γιατί δεν λαμβάνουν υπόψη τους τη ζωή και τη συνείδηση.

Η θεωρία του Lanza όσον αφορά τον Βιοκεντρισμό έχει επτά αρχές: Η πρώτη αρχή του βασίζεται στη θέση πως οτιδήποτε παρατηρούμε εξαρτάται από εμάς ως παρατηρητές, κι επομένως οτιδήποτε αντιλαμβανόμαστε ως πραγματικότητα είναι απλώς και μόνο μια διαδικασία που περιλαμβάνει τη συνείδησή μας. Η δεύτερη και η τρίτη αρχή του Βιοκεντρισμού πρεσβεύουν ότι οι εξωτερικές και οι εσωτερικές αντιλήψεις μας αλληλοεμπλέκονται, και ότι η συμπεριφορά των υποατομικών σωματιδίων είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την παρουσία του παρατηρητή. Η τέταρτη αρχή της θεωρίας διατείνεται ότι η παρουσία της συνείδησης είναι απαραίτητη και ότι χωρίς αυτήν η ύλη περιορίζεται σε μια κατάσταση απροσδιόριστων πιθανοτήτων. Η πέμπτη αρχή του Βιοκεντρισμού αφορά την ίδια τη δομή του σύμπαντος και θεωρεί ότι οι φυσικοί νόμοι που διέπουν τη λειτουργία του, οι

δυνάμεις, και οι σταθερές του μοιάζουν να είναι ρυθμισμένες κατά τρόπο τέτοιο ώστε να υποβοηθούν την παρουσία και την ανάπτυξη της ζωής. Τέλος, η έκτη και η έβδομη αρχή λέει ότι ο χώρος και ο χρόνος δεν είναι παρά μέσα τα οποία χρησιμοποιεί το ζωικό μυαλό μας προκειμένου να δομεί –δηλαδή να κατανοεί– αυτό που ονομάζουμε «πραγματικότητα». Όπως αναφέρει πολύ παραστατικά ο ίδιος ο Lanza, «μεταφέρουμε το χώρο και το χρόνο γύρω μας, σαν χελώνες ή κογχύλια που κουβαλάνε ένα προστατευτικό κέλυφος».

Σύμφωνα με την κοσμοθέαση του Βιοκεντρισμού, λοιπόν, η συνείδηση και οι ιδέες που πηγάζουν από αυτή, είναι οι δημιουργοί του κόσμου ο οποίος αλλάζει ανάλογα με τον τρόπο που τον αντιλαμβανόμαστε.

Σας φαίνεται παρατραβηγμένη και ακραία ως θεωρία; Ίσως και να είναι έτσι, αλλά σκεφτείτε ότι για τους περισσότερους ανθρώπους του 15^{ου} μ.Χ. αιώνα, η ιδέα ότι η Γη είναι μια πελώρια σφαίρα γινόταν αντιληπτή ως απόλυτα ανόητη, καθώς δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς, αν κάτι τέτοιο ήταν όντως αληθινό, ο κόσμος που ζούσε στην «κάτω πλευρά της Γης» δεν έπεφτε στο κενό. Στις μέρες μας, ολόκληρος ο δυτικός πολιτισμός καλείται να αναθεωρήσει τις απόψεις του για το σύμπαν κατά τρόπο εξίσου ριζοσπαστικό με αυτόν που υπέστησαν οι άνθρωποι της μακρινής εκείνης εποχής, εξαιτίας των πειραματικών ανακαλύψεων της σύγχρονης φυσικής. Το πρόβλημα, όμως, με το Βιοκεντρισμό είναι ότι όντως μοιάζει να προσφέρει μια λειτουργική εξήγηση για την απώτερη φύση της πραγματικότητας, η οποία, και αυτό είναι το πιο συνταρακτικό, φαίνεται να υποστηρίζεται από ιστορικά δεδομένα!

Υπάρχει ένα πολύ παράξενο διήγημα επιστημονικής φαντασίας το οποίο έχει τον κάπως πομπώδη τίτλο «Η νέα πραγματικότητα». Ο συγγραφέας του είναι ο αμερικανικής καταγωγής **Τσαρλς Χάρνες**, ο οποίος γεννήθηκε το 1915 στο Τέξας και του οποίου σχεδόν όλα τα έργα θίγουν βασικές αντιλήψεις για τη φύση και τη δομή του σύμπαντος και της πραγματικότητας, αναζητώντας απάντηση σε

θεμελιώδη ερωτήματα μεταφυσικής, οντολογίας και τελεολογίας. Στο συγκεκριμένο διήγημα το οποίο γράφτηκε στην ταραγμένη και επαναστατική δεκαετία του '60, διατυπώνεται η θεωρία ότι η συνείδηση δομεί το σύμπαν ανάλογα με το πώς το αντιλαμβάνεται, κατά τρόπο απόλυτα κυριολεκτικό. Ο ήρωας του διηγήματος, ανακαλύπτει το κοσμοϊστορικό ανατρεπτικό αυτό γεγονός κάνοντας μια ενδελεχή έρευνα πάνω στην ιστορία της επιστήμης. Ακολουθούν ορισμένα αποσπάσματα από το συγκεκριμένο διήγημα το οποίο έχει μεταφράσει ο **Γιώργος Μπαλάνος**:

«Οι Χαλδαίοι και οι Βαβυλώνιοι (πηγή: πήλινες πινακίδες της βιβλιοθήκης του Ασσυρμπανιμπάλ), οι Αιγύπτιοι (πηγή: πάπυρος του Άχμες, περί το 1700 π.Χ.), οι Κρήτες (πηγή: επιγραφές της βασιλικής βιβλιοθήκης της Κνωσού, περί το 1300 π.Χ.), οι Κινέζοι (πηγή: χειρόγραφο Τσου Κουνγκ, περί το 1100 π.Χ.), οι Εβραίοι (πηγή: άγνωστος βιβλικός ιστορικός, περί το 850 π.Χ.) και οι Έλληνες (πηγή: χάρτης πολυταξιδεμένου γεωγράφου Εκαταίου, 517 π.Χ.) πίστευαν ότι η Γη ήταν επίπεδος δίσκος. Αλλά από τον 5ο αιώνα π.Χ. και μετέπειτα η σφαιρικότητα της Γης ήταν πλέον παγκοσμίως αποδεκτή... Οι μεταγενέστεροι Έλληνες βάσισαν την αντίληψη περί σφαιρικότητας της Γης στην παρατήρηση ότι τα κατάρτια ενός πλοίου που πλησίαζε εμφανίζονταν πρώτα και μετά η πλώρη του. Άγνωστο γιατί το γεγονός δεν είχε παρατηρηθεί και από προγενέστερους ναυτικούς...»

«Αν εξαιρέσουμε τον Πλάτωνα, τα στοιχεία του οποίου κρίνονται ως εντελώς αβάσιμα (υπολόγισε την απόσταση του Ήλιου ως διπλάσια εκείνης της Σελήνης), φθάνουμε στην αρχαιότερη αναγνωρισμένη "αυθεντία". Ο Πτολεμαίος (Αλμαγέστη, περί το 140 π.Χ.) μέτρησε την ακτίνα του Ηλίου ως 5,5 εκείνης της Γης (έναντι 109 της πραγματικής), και την απόσταση του Ηλίου ως 1210 (έναντι 23.000 της πραγματικής). Οι πρώτες σχετικά ακριβείς μετρήσεις χρονολογούνται όχι νωρίτερα από το 17ο και 18ο αιώνα... Δεν υπάρχει ικανοποιητική εξήγηση για τα σφάλματα του Πτολεμαίου στις ηλιακές μετρήσεις. Χρησιμοποίησε αστρολάβο ακρίβειας 10 δευτέρων και το βελτιωμένο μοντέλο κλεψύδρας του

Ἡρώνα. Με τα ίδια όργανα, και χρησιμοποιώντας τη σύγχρονη τιμή του π , ο Πτολεμαίος μέτρησε σωστά την ακτίνα της Σελήνης ($0,29$ της γήινης έναντι $0,273$ της πραγματικής), καθώς και την απόσταση (59 έναντι $60\frac{1}{3}$ της πραγματικής). Συνεπώς τα όργανά του διέθεταν επαρκή ακρίβεια. Σημειώστε, επίσης, ότι και ο Κοπέρνικος, χρησιμοποιώντας σχεδόν σύγχρονα όργανα και τεχνικές, “επιβεβαίωσε” τον πτολεμαϊκό υπολογισμό της απόστασης του Ηλίου στις 1200 ακτίνες της Γης. Δεν υπάρχει καμία επαρκής εξήγηση για το οφθαλμοφανές λάθος...”

“Η ιστορία του ‘ π ’: Οι Βαβυλώνιοι χρησιμοποιούσαν την τιμή $3,00$. Ο Αριστοτέλης έκανε μερικές αρκετά ακριβείς πρακτικές και θεωρητικές εκτιμήσεις. Ο Αρχιμήδης ήταν ο πρώτος που κατέληξε στη σύγχρονη τιμή, χρησιμοποιώντας τη θεωρία των ορίων... Ο λόγος της περιφέρειας του κύκλου προς τη διάμετρό του, το γνωστό $3,14$ ... Ήταν αδιανόητο, βέβαια, το ‘ π ’ να έχει μεγαλώσει στις δύο χιλιετίες που χώριζαν τους Βαβυλώνιους από τον Αρχιμήδη. Και ωστόσο ήταν εξοργιστικά ακατανόητο. Γιατί οι πρώτοι δεν είχαν βρει κάτι ακριβέστερο από το $3,00$; Ακόμη κι ένα παιδάκι μ’ ένα σπάγκο θα μπορούσε να τους δείξει το λάθος τους. Αμέτρητες γενιές από σοφούς και προσεκτικούς Βαβυλώνιους αστρονόμους, που μετρούσαν το χρόνο και τις θέσεις των άστρων με εκπληκτική ακρίβεια, όλοι τους είχαν σκοντάψει σ’ ένα σπάγκο και το ‘ π ’! Δεν είχε νόημα...»

«...τόσες και τόσες φορές ολοφάνερα γεγονότα ‘παραβλέφθηκαν’ ως τη στιγμή που κάποιος έβγαλε τη θεωρία που απαιτούσε την ύπαρξή τους... Τα πρωτόνια και τα ηλεκτρόνια εντοπίστηκαν στην πράξη μονάχα αφού ο Ράδερφορντ απέδειξε ότι έπρεπε να υπάρχουν. Και όταν αργότερα ο ίδιος ο Ράδερφορντ ανακάλυψε ότι τα δύο τους δεν ήταν αρκετά για να φτιάξουν όλα τα άτομα του περιοδικού πίνακα των στοιχείων, υπέθεσε και την ύπαρξη του νετρονίου. Και, βέβαια, πολύ βολικά, το νετρόνιο ‘ανακαλύφθηκε’ σ’ ένα θάλαμο Ουίλσον... Οι Κινέζοι πετούσαν χαρταετούς επί αιώνες πριν ο Φρανκλίνος διατυπώσει τη θεωρία ότι ο κεραυνός και ο γαλβανικός ηλεκτρισμός είναι ένα και το αυτό. Αλλά πουθενά δεν έχει αναφερθεί καμία κεραυνοπληξία από

σπάγκο χαρταετού που ο σοφός μας Βενιαμίν Φρανκλίνος τράβηξε έναν έτσι το 1765. Σήμερα, μονάχα ένας βλάκας θα δοκίμαζε να πετάξει χαρταετό στη διάρκεια καταιγίδας... Όλα ακολουθούν τον κανόνα: η θεωρία προηγείται, και μετά 'αλλάζουμε' την πραγματικότητα για να την συνταιριάξουμε με τη θεωρία... Θυμάστε τι σάλιο προκάλεσε ο Μεντελέγιεφ με τον περιοδικό του νόμο; Ισχυρίστηκε ότι όλα τα στοιχεία έπρεπε ν' ακολουθούν σειρές σθένους αυξανόμενου ατομικού βάρους, και όταν είδε ότι τα στοιχεία δεν το έκαναν αυτό, επέμεινε ότι ο νόμος του ήταν σωστός και τα ατομικά βάρη λάθος. Αυτό θα πρέπει να έκανε τους Στας και Μπερτζέλιους να στριφογυρίσουν στον τάφο τους, γιατί οι δυο τους είχαν υπολογίσει με θαυμαστή ακρίβεια τα δήθεν εσφαλμένα ατομικά βάρη. Το παράξενο ήταν πως όταν τα βάρη ξαναμετρήθηκαν, βρέθηκαν να ταιριάζουν με τον περιοδικό πίνακα του Μεντελέγιεφ. Και δεν ήταν μόνον αυτό. Ο καλός μας ο Μεντελέγιεφ υπέδειξε ότι υπήρχαν κενά σημεία στον πίνακά του, και υποστήριξε ότι υπήρχαν και άλλα στοιχεία που δεν είχαν ως τότε ανακαλυφθεί. Έφτασε μάλιστα ως το σημείο να προβλέψει και τις ιδιότητές τους. Αλλά ήταν πολύ σεμνός. Δηλώνω στα ίσια ότι ο Νίλσον, ο Ουίνκλερ και ο Ντε Μπουασμπωντράν απλώς ανακάλυψαν το σκάνδιο, το γερμάνιο και το γάλλιο· ήταν ο Μεντελέφιεφ που τα δημιούργησε από την αρχική τετραστοιχειακή ουσία... Στο 17ο αιώνα οι Χουκ, Ρέυ, Γούντγουορντ κι ένα σωρό άλλοι μελέτησαν κοιτάσματα κιμωλίας, αμμοχάλικων, μαρμάρου, ακόμη και άνθρακα, δίχως να βρουν τίποτε που να έρχεται σε αντίθεση με τη βιβλική αντίληψη του Κατακλυσμού. Αλλά τώρα που αποφασίσαμε ότι η Γη είναι αρχαιότερη, άρχισαν και οι βράχοι της να μας φαίνονται αρχαιότεροι... Ο Αριστοτέλης ήταν ένας θαυμάσιος πειραματικός βιολόγος, και ξέρουμε ότι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα πως η ζωή γεννιέται αυτόματα. Πριν από την εποχή του Δαρβίνου δεν υπήρχε κανένας λόγος εξέλιξης για τα διάφορα είδη, επειδή τα πλάσματα γεννιόνταν αυτόματα από την ανόργανη ύλη. Ακόμη και στα τέλη του 18ου αιώνα ο Νήνταμ, χρησιμοποιώντας μικροσκόπιο, ανέφερε ότι είδε μικρόβια να γεννιούνται αυτόματα από αποστειρωμένο υλικό καλλιέργειας. Εκείνοι οι αβιογενετιστές (υποστηρικτές της θεωρίας της προέλευσης της ζωής από μη έμβια ύλη) έχασαν αργότερα το κύρος τους, και τα πειράματά τους

βρέθηκε ότι δεν ήταν επαναλήψιμα. Αλλά αυτό μονάχα αφού πλέον είχε γίνει προφανές ότι τα υπάρχοντα αβιογενετικά γεγονότα δε συμβιβάζονταν με τα μεταγενέστερα 'γεγονότα' που προέκυψαν από τις νεότερες βιολογικές θεωρίες..."

Διαβάζοντας τα παραπάνω αποσπάσματα, τα οποία βασίζονται σε πραγματικά ιστορικά δεδομένα, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι κάτι πραγματικά παράξενο φαίνεται να συμβαίνει όσον αφορά τον τρόπο που λειτουργεί η πραγματικότητα. Κάτι εξίσου παράξενο φαίνεται να συμβαίνει εξάλλου και στις μέρες μας όσον αφορά το ζήτημα της εξωγήινης ζωής. Ύστερα από κάποιες δεκαετίες εξοικείωσης της ανθρωπότητας με την ιδέα ότι δεν είμαστε μόνοι στο σύμπαν, (θυμηθείτε τις επίμονες θεάσεις «ιπτάμενων δίσκων» τις κινηματογραφικές υπερπαραγωγές επιστημονικής φαντασίας και κάποιες εξίσου εντυπωσιακές τηλεοπτικές σειρές καθώς και την τεράστια σχετική βιβλιογραφία), τώρα τελευταία γινόμαστε μάρτυρες μιας καταιγιστικής σειράς αστρονομικών ανακαλύψεων που αφορούν εκατοντάδες πλέον εξωπλανήτες οι οποίοι περιστρέφονται γύρω από μακρινά αστέρια και πολλοί από αυτούς βρίσκονται στην κατάλληλη απόσταση από τον ήλιο τους ώστε να έχουν νερό σε υγρή μορφή πάνω στην επιφάνειά τους. Αμφιβάλλετε ότι είναι θέμα ετών προτού ανακαλυφθεί ότι κάποιοι από αυτούς τους μακρινούς κόσμους φιλοξενούν ζωή; Είναι επίσης τυχαίο το γεγονός ότι πρόσφατα ο πλανήτης Άρης έπαψε να είναι ένας νεκρός κόσμος, καθώς γνωρίζουμε πλέον ότι υπάρχουν τεράστιες ποσότητες νερού στο υπέδαφός του ενώ έχει αναζωπυρωθεί το ερώτημα του κατά πόσο φιλοξενεί κάποια μορφή μικροβιακής ζωής στην επιφάνειά του;

Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι η θεωρία του Βιοκεντρισμού έχει κάποια «αντικειμενική βάση» και ότι όντως μας αποκαλύπτει μια πολύ βαθιά –και κάπως εωσφορική– αλήθεια που αφορά την «απώτερη πραγματικότητα» του σύμπαντος. Ας υποθέσουμε ότι οι συλλογικές αντιλήψεις της ανθρωπότητας όντως διαμορφώνουν την φαινομενική μορφή του κόσμου. Αν ισχύει αυτό, το επόμενο βήμα που καλούμαστε να κάνουμε ως σκεπτόμενα όντα είναι να παρατηρήσουμε τους εαυτούς μας, να εντοπίσουμε την προέλευση

των παγιωμένων πεποιθήσεων που ενσταλάζονται στις συνειδήσεις μας και να αναλογιστούμε ποιες είναι οι σκοπιμότητες που εξυπηρετούν αυτές. Γιατί, όπως καταλαβαίνετε, αν οι ιδέες είναι οι δημιουργοί των κόσμων, τότε έχουμε όλοι εμείς το καθήκον να δημιουργήσουμε τις ιδέες που θα υλοποιήσουν γύρω μας ένα ομορφότερο σύμπαν.

Έρικ Σμυρναίος 19.04.2014

Πηγή/φωτό: e-word.gr